

HARLEQUIN®

008
JULI

TUNDMATUSSE ARMUNUD

CINDY KIRK

Emilia

Cindy Kirk
IN LOVE WITH JOHN DOE
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Mari Mets

© 2010 by Cynthia Rutledge
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B07226011
ISBN 978-9949-25-074-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Ma tunnistan, et armastan lugusid mälukaotusest. See lugu tuli mulle pähe Jackson Hole'is suusanõlvast tõstukiga üles sõites. Tõstukijuht rääkis mulle suusatajatest, kes märgistamata piirkonnast välja tükivad ning keda patrull isegi päästma ei pea minema. Mu kirjanikuaju hakkas kohe tööle – mis siis, kui kellegagi täpselt nii lähebki? Mis siis, kui keegi laviini kätte jääb? Ja minu lemmikküsimus oli muidugi see, et mis siis juhtub, kui ta peaks leitama ilma dokumendi ja mälua?

See raamat on minu jaoks eriline, kuna sellel on ka oma laul. Mõnikord kuulen ma kirjutades raadiost mingit pala, mis kirjutatava looga kokku sobib. Siis kuulan ma kirjutades seda lugu korduvalt. Selle raamatu eriline lugu oli David Cooki „Come back to me“.

Kui te olete raamatu läbi lugenud, kuulake seda laulu, eriti selle sõnu. Ja kui teil seejärel aega on, siis saatke mulle e-kiri ja öelge, kas see sobis teie meelest raamatuga kokku. Mind saab kätte aadressilt cindy@cindykirk.com.

Parimate tervitustega,

Cindy

*Mu suurepärasele kriitikutele
Louise Fosterile ja Renee Ryanile.
Ilma teieta poleks kirjutamine pooltki nii nauditav!*

Esimene peatiikk

„Ma vean viie dollari peale kihla, et ta on tegelikult prints.”

Lexi Brennan tõmbus Rachelist pisut eemale ja vaatas, kuidas õde oma vormikitli taskust käckras rahatähe võttis ning selle letile lõi.

„Ta on selleks piisavalt nägus küll,” märkis teine õde. „Aga mina arvan, et ta on mõne poliitiku poeg. Taevas teab, et neid on siin Tetoni maakonnas rohkem kui küllalt.”

„Vea siis salaprintsi vastu kihla,” kostis vahetuse peaõde Rachel Milligan. „Ja hakkame parem uuesti tööle.”

Töötajad läksid laiali ning Lexi, kes oli üks haigla sotsiaaltöötajatest, jäi õdede ruumi Racheli ja ühe õeabiga üksinda. Nende viie aasta jooksul, mis Lexi Jackson Hole'i haiglas oli töötanud, oli ta sääraustes sõbralikes kihlvedudes kõvasti raha kaotanud. Möödunud kuul oli ta vandunud, et ei osale enam üheski neist. Sellegipoolest tundis ta uudishimu. „Mille peale te nüüd kihla veate?”

„Oma uue patsiendi peale. Ta on tundmatu,” vastas Rachel. „Ta on meil sellest ajast saadik jututeemaks olnud, kui päästemeeskond ta eile siia tõi.”

„Ta on ülinunnu,” pahvatas õeabi.

„Härra Landersi palati kutsungilamp põleb.” Rachel ulatas Lexile tundmatu haiglakaardi, kuid ei pööranud noorelt õeabilt pilku. „Kas sa, palun, vaataksid, mida ta vajab?”

Kui õeabi minema kiirustas, lappas Lexi peotäie pabereid läbi. „Siin pole suurt midagi.”

Rachel naeratas. „Kui patsient oma nime ega minevikku ei mäleta, on ta haiguslugu üsna napp.”

Lexi tundis patsiendi vastuvõtudokumentidel ära Racheli käekirja. „Paistab, et sa olid eile ise erakorralises, kui ta Teton Village’ist siia toodi.“

„Tal vedas,” märkis Rachel, siniste silmade pilk järsku tõsine. „Ta kaotas küll mälu, ent veel paar minutit lume all, ja ta oleks ka elu kaotanud.”

„Ma ei saa aru, miks need suusatajad ometi radadelt kaugemale lähevad.” Lexi ei teadnud, miks selle mehe hooletus teda nii häiris. Too polnud ju esimene uljaspäine suusataja, kes suusanõlva avatud piiride poliitikat ära kasutas. „Nad ju teavad, et lähevad suurele riskile välja, kui nendest piiridest kaugemale lähevad.”

Racheli silmadesse ilmus kurb, kaugustesse vaatav pilk. „Kahekümnendate eluaastate lõpus ja kolmekümnendate alguses arvavad noored mehed, et on võitmatud.”

Lexi juurdles, kas Rachel mõtleb oma abikaasast, kes mitu aastat tagasi toidupoe röövi ajal üht kassapidajat kaitsta püüdes surma sai.

„Meditiinilises mõttes on tundmatu olukord sta-

biilne,” ütles Rachel pika pausi järel. „Kui sa talle peatuskoha leiad, võime ta välja kirjutada.”

Sõrme huultele tõstes kaalus Lexi võimalusi. „Pole just palju motelle, kus rahatu mees vastu võetaks.”

„Raha tal on,” märkis Rachel. „Tal oli paar tuhat dollarit kaasas.”

Paar *tuhat* dollarit? Lexil oli taskus kaksikümmend seitse dollarit ja sellest pidi jätkuma palgapäevani. Ta kortsutas kulmu. „Kas nad leidsid ta juurest ka uimasteid?”

„Ei.” Rachel naeris. „Ja ta proovid olid negatiivsed. Mina arvaksin, et ta on lihtsalt mingi rikas vennike, kes mäe tagumisel nõlval hätta sattus.”

„Noh, raha teeb tal elukoha leidmise lihtsamaks,” märkis Lexi juba mõttes võimalusi kaaludes. Ta võttis mehe haiglakaardi ning hakkas ta palati poole astuma. „Ma arvan, et on aeg tundmatuga tuttavaks saada.”

„Valmistu üllatuseks.”

Lexi peatus. „Millest sa räägid?”

„Ma unustasin sulle kõige tähtsamat mainida,” kostis Rachel. „Tal pole mitte ainult palju raha, vaid ta on ka imekena. Sellepärast ma vedasingi selle peale kihla, et ta prints on.”

Imekena. Prints.

Lexi lükkas palatiukse lahti. Tundmatu raha ja hea välimus ei aita tal kindlasti elukohta leida. Selleks on vaja vedamist ja palju telefonikõnesid. Ja kui ilmaennustused täppi panevad, tabab Jackson Hole'i kohe hiliskevadine lumetorm. See tähendas, et Lexi ei tohti-

nud mälu kaotanud patsiendile peatuspaiga leidmisega viivitada.

Tundmatu oli endale äsja suusapüksid jalga tõmmanud ja tal oli parajasti särk käes, kui palatiuksele koputati. „Sisse.”

Ta ei vaevunud peadki pöörama, kui uks avanes. Ta teadis, et tulijaks on järjekordne õde, kes tahab ta pupille ja vererõhku kontrollida. Ent põrandaplaadilt vastu kajavat kotsaklõbinat kuuldes ta pöördus.

Naine, kes ta palatisse astus, ei kandnud haigla vormiriietust. Selmet oli tal seljas stiilne rohelistes ja pruunides toonides kleit ning lühike roheline sviiter. Naise tumedad juuksed langesid läikiva hobusesabana ta õlgadele ning ta merevaigukarva silmade pilk oli kinnitunud käes olevale haiglakaardile.

Kui naine lõpuks pilgu tõstis, läksid ta silmad pä-rani. „Vabandust,” kogeles ta tahapoole astudes. „Ma ei märganud, et te riietute. Ma tulen hiljem tagasi.”

Mees langetas pilgu oma paljale rinnale ning vaatas siis uuesti Lexi põskedele tõusnud kahte erkroosat laiku.

Ei, see polnud kahtlemata õde, järeldas ta.

Naine oli juba käe ukselingi poole sirutanud.

„Ärge lahkuge.” Ta tõmbas kõrge kaelusega pluusi üheainsa kärke liigutusega üle pea, tegemata välja kaela ja õlgadesse löönud järsust valust. Arst oli talle öelnud, et säärane valu on ootuspärane. „Näete. Ma olen riides ja külaliste jaoks valmis.”

Naise käsi vajus alla. Ta demonstreeris naeratades oma täiuslikke valgeid hambaid. „Mina olen Lexi Brennan, üks haigla sotsiaaltöötajatest. Ma kuulun haigete väljakirjutamise planeerimismeeskonda.”

Naine astus edasi. Kui ta mehe juurde jõudis ning käe välja sirutas, tundis mees ta lõhnaõli õrna lillearoomi.

Lexi käepigistus oli kindel ja pilk otsekohene. Mees avastas, et põrnitseb ta kätt, justkui oleks ta harjunud seda tegema, ning märkas, et naine ei kannu abielusõrmust.

„Härra... Tundmatu. Mulle tehti ülesandeks teile elukoht leida.” Naise nägu oli tõsine ja asjalik. „Koht, kus te seni peatuda saaksite, kuni mälu tagasi saate.”

Mehele tuli pähe tosin teravmeelsust, millega naist uuesti naeratama panna. Häda oli ainult selles, et tal polnud naljatuju.

Teda häiris ta peas valitsev hämarus. Olgu, see tegi talle lausa muret. Ta päästjad olid öelnud, et kui ta lume alt välja tõmmati, oli ta nendega rääkinud ja naljatlenud. Alles siis, kui nad temaga mäenõlva jalamil olevasse kliinikusse jõudsid, taipasid päästjad, et ei teagi, kes too mees on – või kas ta oli üksinda suusatamas olnud. Teda rahustas vaid teade, et peale tema raadiosaatja signaali polnud ühtki teist kuulnud.

Selleligipoolest tahtis ta kindlalt teada. „Kas keegi on välja ilmunud?”

Sotsiaaltöötaja kenale näole ilmus segadusse sattunud ilme. „Välja ilmunud?”

„Teate küll... pereliikmeid, sõpru.”

Lexi nägi mehe näol masendust ja kuulis seda ka ta hääles. Ta naeratas kaastundlikult. „Nad pole veel ilmselt uudiseid kuulnud. Teie õnnetusest räägiti eile õhtul kohalikus televisioonis. Ma sain aru, et seda kavatakse täna korrata. Ja kui keegi homseks välja pole ilmunud, koostab haigla pressiteate.”

Mees hakkas palatis ringi sammuma ning jäi lõpuks seisma akna juurde, kust avanes vaade põtrade päralt olevale looduskaitsealale. „Mida mina seni peale peaksin hakkama?”

Lexi ei osanud sellele vastata. Ta pani oma nahkportfelli lähimale lauale ja astus mehe kõrvale. Piiritu taevas oli pilviseks muutunud, justkui oleks haiglapalatis valitsev tuju seda nakatanud.

„Ilmaennustajad lubavad lumetormi,” järgis Lexi õpetust sellest, et kui kahtled, räägi ilmast. „Nii aprilli lõpus ei juhtu seda tihti.”

Lexi tundis endal mehe pilku ja ta ihu lõi selle peale surisema. Mees lõhnas puhtalt, seebi ning millegi määratlematult meheliku järele. Rachelil oli õigus olnud. Ta oli tõesti vaimustav. Pisut üle meeter kaheksakümne pikk, sale, lihaseline ja tumedate, kraeni ulatuvate juustega mees oli täpselt Lexi tüüpi. Lisaks oli mehel selline nägu, mis kaunistanuks iga ajakirja kaant. Ta oli üks imeline komplekt.

„Millal see algama peaks?” päris mees.

Lexi vaatas mehele otsa. „Täna pärastlõunal peaks hakkama lund sadama ning sadu peaks kestma terve öö.”

„Arstid ütlesid, et nemad ei saa mu heaks enam midagi teha.”

Mehe toon ei reetnud midagi ja kui Lexi poleks talle täpselt silma vaadanud, oleks mehe pruunides silmades hetkeks välgatanud hirm tal märkamata jäänud.

Ta naeratas tundmatule julgustavalt. „Mõelge sellest nii, et teete siit lahkudes esimese sammu oma vana elu poole.”

„Lihtsalt neid nelja seina vahtides mulle kindlasti mu minevik meelde ei tule.” Mees vaatas palatis ringi. „Ma olen valmis siit lahkuma.”

Lexi juurdles, kas mees üritab nõnda rahustada teda või ennast. Ta ei osanud ettegi kujutada, kui hirmutav võib olla ilma ühegi mälestuseta maailmale vastu astuda. Ta süda läks pehmeks. „Ma helistan paari ümbruskonna hotelli ja vaatan, mis neil pakkuda on.”

„Kas ma võiksin teid selle juures aidata? Mul pole ju niikuinii midagi muud teha.” Mehe näol välgatas naeratus. „Lisaks on see minu, mitte teie mure.”

Lexi kogus end, et nende šokolaadpruunide silmade hüpnotiseerivale soojusele vastu panna. „See on teist kena, ent teile peatuspaiga leidmine on minu töö. Ja ma loodan teile haigla poolt erihinda saada, mida patsientidele ja nende sugulastele pakutakse.”